

Biblická hodina – 09.09.2021

Suspírium: „Kto ostal medzi vami z tých, ktorí videli tento dom v jeho prvotnej sláve? A ako ho vidíte teraz? Či sa nezdá vašim očiam ako holé nič?“ (Ag 2,4) Amen.

Začiatočná pieseň: Chválospev č. 235: „Zostane navždy Slovo Božie...“

Modlitba

Kiežby Ti svet chválu vzdal, Pane náš, že si z mŕtvych vstal. Ty si nezostal v hrobe, ale svetu si spásu dal, a ponúkaš ju i dnes každému, kto k Tebe prichádza s otvoreným srdcom a neskrýva pred Tebou to, čo ho v skutočnosti bolí. My už sme toľkokrát počuli túto radostnú zvesť Veľkonočnú, ale či v nás ožíva tá novota Tvojej lásky, to vieš len Ty. Hospodin Prevelký, Kristus mocnosť, Oživovateľ, Duchu Svätý, chceme dnes uzrieť tú nádej v Tvojom slove, ktorá nezahanbuje. V Tebe je skrytý nový život, a s Tebou každý ožije. Daruj nám dnes spoločenstvo s Tebou, Vzkriesený Pane náš, aby sme Ti vedeli ešte dnes vďačnosťou náš celý život odovzdať. V mene Pánovom, ktorý zomrel pre nás, ale Ty si Ho vzkriesil ako Mocného Víťaza, vypočuj našu modlitbu. Amen.

Biblický text: Kniha proroka Ezechiela 3, 4-27

„Povedal mi: „Človeče, vyber sa, choď k domu Izraela a hovor mu moje slová, veď nie si poslaný k ľudu s nezrozumiteľnou rečou a ťažkým jazykom, ale k domu Izraela. Nie si poslaný k mnohým národom s nezrozumiteľnou rečou a ťažkým jazykom, ktorých reči nerozumieš. Keby som Ťa poslal k takým národom, určite by Ťa poslúchli. Dom Izraela Ťa však nebude chcieť počúvať — lebo mňa nechcú počúvať. Celý dom Izraela je tvrdohlavý a má zatvrdnuté srdce. Pozri, urobil som tvoju tvár takou tvrdou, ako je ich tvár, a tvoje čelo takým tvrdým, ako je ich čelo. Dal som ti čelo ako diamant, tvrdšie ako kremeň. Neboj sa ich ani sa ich neľakaj, aj keď sú domom vzdoru.“ Potom mi povedal: „Človeče, všetky moje reči, ktoré ti poviem, si vezmi k srdcu a počúvaj ušami! Vyber sa teda, choď k zajatým, k synom svojho ľudu a zhováraaj sa s nimi. Povedz im: ‚Takto vraví Pán, Hospodin!‘ či poslúchnu, alebo odmietnu.“ Vtedy ma duch vyzdvihol a začul som hrmot veľkého zemetrasenia, keď sa Hospodinova sláva pohla zo svojho miesta, i šum krídel živých bytostí, ktoré sa tesne dotýkali, súčasne s nimi i hrkot kolies a hrmot veľkého zemetrasenia. Duch ma zdvihol, uchvátil ma, a tak som šiel zatrpknutý a vzrušený v duchu; zatiaľ čo Hospodinova ruka mocne doliehala na mňa. Tak som došiel k zajatým do Tél-Abíbu, ktorí bývali pri rieke Kebár, a pobudol som tam, kde oni bývali; omráčený som bol medzi nimi sedem dní. Po siedmich dňoch mi zaznelo slovo Hospodina: „Človeče, ustanovil som Ťa

za strážcu domu Izraela. Keď počuješ slovo z mojich úst, varuj ho v mojom mene. Keď ja poviem bezbožnému: ‚Určite zomrieš,‘ a ty ho nebudeš varovať a nepovieš nič, aby si varoval bezbožného pred jeho bezbožnou cestou, aby sa zachoval nažive, ten bezbožný zomrie pre svoju nepravosť, ale za jeho krv budem volať na zodpovednosť teba. Ak napomenieš bezbožného, ale on sa neodvráti od svojej bezbožnosti a od svojej bezbožnej cesty, on zahynie pre svoju nepravosť, ale ty si zachrániš život. Keď sa však spravodlivý odvráti od svojej spravodlivosti a dopustí sa nepravosti, a ja mu spôsobím taký pád, že zomrie, ak si ho nevaroval, zomrie pre svoj hriech a nebudú sa pripomínať jeho spravodlivé skutky, ktoré robil, ale za jeho krv budem volať na zodpovednosť teba. Ak napomenieš spravodlivého, aby spravodlivý nehrešil, a on by nehrešil, určite bude žiť, pretože sa dal napomenúť, a ty si zachrániš život.“ Spočinula tam nado mnou Hospodinova ruka. Povedal mi: „Vstaň, zíd' do údolia a tam budem hovoriť s tebou.“ Nato som vstal a zišiel som do údolia. Hľa, stála tam Hospodinova sláva, podobná sláve, ktorú som videl pri rieke Kebár. Padol som na tvár. Potom vošiel do mňa duch, postavil ma na nohy, oslovil ma a povedal mi: „Choď, zavri sa vo svojom dome! Ty však, človeče, hľad': položia na teba povrazy a spútajú ťa nimi, takže nebudeš môcť vychádzať medzi nich. Jazyk ti prilepím k podnebiu, onemieš a nebudeš ich môcť napomínať, lebo sú domom vzdoru. Keď však budem hovoriť s tebou, otvorím ti ústa a potom ich oslovíš: ‚Takto vraví Pán, Hospodin...!‘ Kto poslúchne, nech poslúchne, a kto odmietne, nech odmietne, lebo sú domom vzdoru.“

Milí bratia a drahé sestry v Pánovi Ježišovi!

4-9. verše

Prorok je vyzbrojený Božím Slovom. „Takto vraví Pán, Hospodin!“ – táto formula sa najviac vyskytuje práve v tejto prorockej knihe. Keďže Boh prehovorí, a On určite povie všetko, prorok bez rozpakov môže predstúpiť a hovoriť k ľudu. Jeho úlohou je prehovoríť k vlastnému ľudu, a nie k cudzincom, ktorí o Bohu ani nepočuli. Ale ľud sa bude chovať, akoby prorok prehovoril s nezrozumiteľným jazykom. Ľud prejaví svoju nevôľu počuť a porozumieť Božiemu slovu. Ľud Boží bude vzdorovať a jeho srdce bude zatvrdené. Stav jeho srdca opisuje samotný Ježiš: „Zvnútra, totiž z ľudského srdca, vychádzajú zlé myšlienky, smilstvá, krádeže, vraždy, cudzoložstvá, chamtivosť, podlosť, podvody, neviazanosť, závistlivé pohľady, rúhania, pýcha, pochabosť. Všetko toto zlo vychádza zvnútra a poškvrňuje človeka.“ (Mk 7,21-23)

Avšak prorok Ezechiel má ísť bez strachu. Dostane od Boha zbraň: tvrdú tvár a tvrdé čelo, a tým obdrží osobnú pevnosť a neohrozenosť. Bude stáť ako skala a

jeho odolnosť bude očividná. Ťažkosť prorockej služby badať všade. Proti Božiemu slovu každý vzdoruje, aj ten, ktorý patrí, aj ten, ktorý nepatrí k Božiemu ľudu. Zatvrdené srdce je vzdialené od Pána. Tvrdá tvár však hľadá len na Pána. Tvrdé čelo myslí len na Pána. Služobníci Boží si musia uvedomiť, že ten, ktorý vzdoruje Božiemu slovu, vzdoruje Bohu a nie proti osobe proroka. Hlásať Božie Slovo nie je jednoduché ani v súčasnosti, lebo to čo vraví Hospodin stáročia obstojí. Ako On vraví, tak má konať Jeho povolany služobník. Čo prehovorí Jeho ústa, to má tlmočiť. Nie menej, ale ani viac. Presne to, čo Boh povedal. Dnes, milí bratia, drahé sestry, my všetci si všimnime polohu nášho srdca. Akú polohu zaujalo naše srdce, keď Hospodin vraví? Je nechápavé? Je nevšímavé? Je zatvrdené? My, hlásatelia Božieho Slova si uvedomme, že naše povolanie je vedené Hospodinom, a naše ústa majú rečniť to, *„ako je napísané: Ani oko nevidelo, ani ucho nepočulo a čo ani do ľudského srdca nevstúpilo, to pripravil Boh tým, čo ho milujú.“* (IK 2,9)

10-21. verše:

Duch ho vracia k vysťahovalcom ku kanálu Kebar na miesto, ktoré v preklade znamená: pahorok potupy. Tu, na tomto pahorku medzi vysťahovalcami žije i prorok. Najbiednejšie domčeky sú práve tu. Presnejšie chatrče z hlíny, ktoré teraz obývajú Izraelci. Aká veľká je priepasť medzi tým, čo videl, a v čom skutočnosti žije. Videl Hospodinovu slávu a žije na pahorku potupy. Je v ňom hlboký rozpor medzi tým, čím je Boh, a v akom rozporení sa nachádza jeho vlastný ľud. On je Boh Všemohúci a my sme biedny ľud. Takto žiť a v takom rozporení hlásať Božie slovo, nie je jednoduchá úloha. Ako sa dá prekenuť plná nebeská dobrota a stav môjho ľudu? Prorok Ezechiel je zatrpknutý a pobúrený. Hospodin si však so svojou mocou a slávou podmanil svojho poverného. On je v zajatí Pánovom. Je to doba, kedy On je vtiahnutý do rozhodujúceho diania medzi Hospodinom a Jeho ľuďom. Prorokov sedemdnový zvláštny stav je symbolom prekvapenia z Božej slávy, a popritom žije v opačnom svete, v strede babylonskej ríše, mimo tejto slávy, a musí pretrpieť s vlastným ľuďom údel Boží. Prorok je celý bez seba, ale Boh ho podrží a povznesie.

Prorok ako strážca musí zasiahnuť. Kde bude človek žiť v ohrození, jeho poverný musí byť prítomný. Pred poverným aj svojvoľník aj spravodlivý musí mať miesto. Svojvoľný je ten, ktorý zotrva v stave hriešnosti a spravodlivý je ten, ktorý sa nechá viesť Božím zákonom. Napomenutie neposlušnosti a výzva k náprave, to bude jeho služba. Nič nezostane nepotrestané. Drahí kresťania! Pozabudli sme na to! Mlčíme. Dnešní poverní radšej umlknú pred svetom, ako upozornili a napomínuli. Radšej budem ticho, ako prehovorím. Poverní! Musíte prehovoriť a strážiť to svetlo, ktoré sa stalo zjavným. Ezechielovo strážne a pastierske miesto je pre nás výkričníkom. Osobná zodpovednosť totiž otvára i cestu záchrany. Kresťan sa nemôže nečinne prizerať na život svojvoľníka

a spravodlivého. Ak svoj život sme si zariadili podľa Krista, musíme konať v zmysle Kristovej lásky a tak s apoštolom Pavlom vyhlasujeme: „*A tak teda každý z nás vydá Bohu počet za seba.*“ (R 14,12) Náprava a napomenutie je už symbolom toho, že Boh predostrie možnosť svojej milosti a štedrosti. Ak by prorok neposlúchol, aj to bude potrestané: „*A tak ten, kto si myslí, že stojí, nech si dáva pozor, aby nepadol.*“ (IK 10,12) Boh je milostivý, ale aj spravodlivý, práve preto prorok má osobnú a spoločenskú zodpovednosť. Zodpovednosť za spoločenstvo. Zodpovednosť za komunitu. Zodpovednosť za rodinu. Zodpovednosť za manžela a za manželku. Zodpovednosť za deti, za vnúčatá a za pravnúčatá. Zodpovednosť. Tak veľmi chýba. Tak veľmi vymizla. Tak veľmi chátra. Tak veľmi. Boh je a zostáva zodpovedný aj pri pahorku potupy je prítomný so svojím strážcom. Ezechiel a jeho služba je krásna. V Ezechielovej službe badať, že Hospodin je ten, Kto berie na seba všetku zodpovednosť. On takto vraví, On povedal, a v čase milosti prehovoril v osobe Ježiša Krista ako Vysloboditeľ vlastného ľudu. Prehovoril, napomenul, zostúpil a podal správu o tom, aké možnosti má každodenný človek. Boh prehovoril a miloval tento svet vo svojom jednorodenom Synovi. Boh takto vraví skrze svojho Syna spravodlivým i svojvoľným: „*Ja žijem, aj vy budete žiť.*“ (Jn 14,19)

22-27. verše

Prorokovo mlčanie je Boží rozkaz. Uzamknúť sa a odmlčať sa. Prorok, tam, na mieste potupy cíti Hospodinovu ruku, Jeho moc a ako Ho zajala. Počuje Boží rozkaz a naplňuje ho svojím celým životom. Je a zostáva uzavretý vo svojom dome. Je nemý. Jeho slovo sa celkom vytratí. Ak Boh prehovorí, bude znova rozprávať a zvestovať Jeho učenie. V tom momente však prestane pre ľud existovať. Je to náznakový úkon Boží. Síce Jeho prorok a ľud trpí, ale svojím nemým prístupom stelesňuje údel ľudu: jeho neslobodu a bezmocnosť. Všetko onemelo. Všetko, lebo Boh sa rozhodol inak. Už neprehovorí. Už nemá čo povedať. Jeho slovo už odznelo. Jeho posledné slovo bolo a je Kristov vstup. Slovo sa stalo telom a teraz sedí po pravici Boha Otca Všemohúceho. Božie ticho vyjadruje vždy našu slabosť. Boh je nemý pre nás, aby sme si uvedomili, potrebujeme Jeho slovo, potrebujeme komunikáciu s Ním, ktorá zaručuje spojenie, kontakt a opravdivý život. Údel ľudu je potupa, lebo Boh mlčí. Nie je prítomný v živote svojho ľudu, ale bude. Toto mlčanie netrvá večne, lebo Hospodinova sláva a Jeho moc garantuje prinavrátenie sa do zasľúbenej zeme. Hospodinova sláva a Jeho moc garantuje to spojenie, ktoré nikto iný nevie. On je jediný, Kto sa postaví na stranu svojho ľudu a vyvedie ich zo zeme otroctva, neslody a nevôle a zavedie ich znova do zeme oplývajúcej medom a mliekom. On, ktorý zviazal ruky, nohy a jazyk prorokovi, raz prehovorí, nebude mlčať naveky a povie to, čo aj svojvoľník, ale aj spravodlivý pochopí: „*MILOVAL SOM VÁS!*“ Človeče, domu vzdoru, vie vzdorovať aj Hospodin, vie povedať nie, ak

Jeho cesta je odmietnutá, ale u Neho nič netrvá večne, len to, čo zaslúbil vo Svojom Synovi, v našom Vykupiteľovi, v Ježišovi Kristovi.

Biblický text: Evanjelium podľa Marka 16, 1-8

„Keď sa skončila sobota, Mária Magdaléna, Mária Jakubova a Salomé nakúpili voňavé oleje, aby ho išli pomazať. Včasráno prvého dňa po sobote, hneď po východe slnka, prišli k hrobu. Hovorili si medzi sebou: „Kto nám odvalí kameň od vchodu do hrobu?“ Keď zdvihli zrak, videli, že kameň je už odvalený. Bol totiž veľmi veľký. Vošli do hrobu a napravo videli sedieť mládenca oblečeného do bieleho rúcha a zlakli sa. No on im povedal: „Nelakajte sa! Hľadáte Ježiša Nazaretského, toho ukrižovaného? Niet ho tu – bol vzkriesený. Hľa, miesto, kde ho položili. Ale choďte a povedzte jeho učeníkom, aj Petrovi, že vás predchádza do Galiley. Tam ho uvidíte, ako vám povedal.“ Nato rýchlo vybehli a utekali od hrobu, pretože sa ich zmocnila hrôza a úžas. Ale nikomu nič nepovedali, lebo sa báli.“

Milí bratia a drahé sestry v Pánovi Ježišovi!

1-4. verš:

Posledný oddiel sa začína opäť menami žien (podobne ako v oddiele Mk 15,40-41), ktoré znova nahradili učeníkov. Nakúpili voňavé oleje a prvý pracovný deň sa vybrali k Ježišovmu hrobu. Nikomu neoznámili svoj príchod, ani Jozefovi z Arimatie, ktorému pôvodne patrila hrob. Veľmi skoro vyrážajú, východ Slnka je zlom nielen v ich živote, ale aj v Ježišovej službe. Deň po sobote, východ slnka a služba Ježišových učeníkov. Časové údaje nie sú len časové dáta. Božie dianie sa koná aj zavčasu rána, i neskoro večer, ale kedy koná človek a učeník, ktorého služba musí byť viditeľná v neustálej Božej prozreteľnosti?!

Drahí bratia! Ako vyzerá Tvoje včasné ráno? Ako vyzerá Tvoja služba v Pánovi? Kedy vstávaš a kedy si líhaš? Videl / videla si už v Pánovej službe východ Slnka? Badala si už rannú sviežosť, ktorá je evanjelium života? Božie stvorenstvo každé ráno poukazuje na to, že Pánova služba sa nikdy nekončí. Je čo konať. Je čo vykonať. Moja babka vravievala: „kto ráno leňoší, celý deň leňoší.“

Je nepochopiteľné, že ženy si neuvedomili problém s odvalením kameňa. Svoju službu bez odstránenia tejto bariéry nevedia vykonať a pritom nikoho neupovedomili o svojom príchode, nikoho nepožiadali o pomoc, len kúpili voňavé oleje a vyrazili na cestu. Také ľudské: „Všetko nakúpené, ideme, hor sa do práce!“ Cestou však pozabudli na maličkosť, čo v ich očiach je obrovská tieseň. Veľký kameň. Kameň, ktorý oddeľuje živých od mŕtvych. Kameň úrazu. Kameň bol veľký. Kto to zariadi? Boh Hospodin je Objednávateľom a aj Realizovateľom tohto nebeského projektu. Evanjelista Marek do úst vydesených vkladá obavu, ktorá sa stáva radostnou zvesťou pre celé spoločenstvo učeníkov. Veľký kameň vie odstrániť len Všemohúci Boh. Božia služba k ľuďom je obrovská. Čoho sa tak

obáva každodenne človek, to Boh zariadil. Božia spása nie je maličkosť. Naše obavy o veľkosti, o namáhavosti služby sú zbytočné, lebo Boh koná. Človek ani okom nemusí mihnúť, lebo Hospodin neustále vykonáva svoju službu. Odvalenie kameňa nie je dôkazom ľudskej námahy, ale Božej láskyplnej starostlivosti. Ženy, ktoré prichádzajú vyplakávať: Mária Magdaléna, Mária Jakubova a Salomé, ako prvé znamenanie vidia odvalený kameň. Ženy sú pozemskí svedkovia Božej lásky a štedrosti.

5-6. verš:

Anjel, muž v bielom rúchu je nebeský svedok. Biele rúcho muža zohráva významnú rolu v jeho službe. Je znamením čistoty a pravdy. Ženy sú zdesené. Nevedia, čo sa deje okolo nich. Práve preto prvé slovo od nebeského svedka, je slovo upokojenia a potešenia. Boh takto reaguje na stretnutie s Jeho osobou aj v predchádzajúcich prípadoch, a uisťuje človeka, že Jeho blízkosť nie je nebezpečná: *„Zastal pri nich Pánov anjel a ožiarila ich Pánova sláva. Zmocnil sa ich veľký strach. Ale anjel im povedal: „Nebojte sa!“* (Lk 2,9-10a)

Muž v bielom rúchu po prvom úžase a desení žien musí svedčiť. Pravý kresťan, ktorý zvestuje pravdu o Ježišom tele a o Jeho pôsobení. Bez toho by ženy nevedeli, či sú na správnom mieste. On vie, Koho hľadajú: Ježiša Nazaretského. Muž v bielom rúchu konkretizuje človeka, ktorý bol ukrižovaný. Muž v bielom rúchu je svedkom viery. Jeho ďalšia zvesť sa týka toho, že Ježiš bol vzkriesený. Vzkriesenie je teda Božie dielo, a nie námaha nadľudských síl. Boh človeka nikdy neopustí, On nie je pasívny, On nerezignuje zo svojej funkcie, On koná. Hrob je teda prázdny: „Nie je tu!“ čo je dôkazom Božieho diela. Nakoniec i dôkaz o tom, že tam nie je, je zdôraznením miesta, kde ho položili. Uvedomenie si dosahu Božej moci je to, že vidíme, presnejšie nevidíme to, prečo sme prišli až k hrobu Ježišovmu. Uvedomiť si aký dosah má na náš život Ježišovo vzkriesenie: Tu bolaj Jeho telo, ale už tu nie je. Ježiš je živý. Ježiš žije ako osoba. Jedinečnosť Jeho osoby garantuje jeho telo, jeho celá podoba a stretnutie s Ním má osobný charakter. Pre skutočnosť prázdneho hrobu netreba smútiť, ale radovať sa. Ježiš vstal z mŕtvych a nikdy neopustí svojich.

Toľko informácií pre tých, ktorí si chceli len uctiť Jeho pamiatku, vyplakávať nad Jeho hrobom, a pomazať Jeho telo. Toľko informácií o Ježišovi. Uvedomenie si Jeho života, Jeho smrti, a Jeho vzkriesenia. Uvedomiť si, že tieto informácie sú pravdivé. Zaryť hlboko do pamäti: to čo videli, je minulosť, a to čo vidia, je ich nádejná budúcnosť. To, čo vidím, alebo presnejšie KOHO v tejto chvíli nevidím, ma musí ohromiť, lebo Boh koná.

7. verš:

Čo to znamená pre nás? Čo to znamená pre kresťanské spoločenstvo? Doteraz muž v bielom rúchu oznamoval skutočnosti ohľadom Ježiša, teraz však rozkazuje

prítomným: „**Chodte!**“ Majú sa pohnúť z miesta, kde ich nohy a srdcia zakorenili od novoty Hospodinovej vernosti. Majú vyraziť až do Galiley, aby každý učeník, i Peter: – i ten, ktorý Ho zaprel –, vedel, čo sa stalo, a čo sa stane. Ježiš ide pred týmito ženami, predchádza ich, ale musia i ony povedať to, čo videli. Stretnúť sa s učeníkmi je láskyplná povinnosť každého z nás, keď moje vieroučné skúsenosti predchádzajú iných. Stretnúť sa s tými, ktorí počuli evanjelium, ale dôkazom ich nového spôsobu života bude naša viera a bezprostredná prítomnosť štedrého Vzkrieseného. Obsah kresťanského života je svedectvo o tom, čo ste videli, alebo presnejšie nevideli.

8. verš:

Faktom vzkriesenia Ježiša Krista sú rôzne emotívne výjavy ľudí: hrôza a úžas. Ženy utekajú z miesta, kde Ježiš nie je. Prišli pre mŕtveho Ježiša a vybehnú od hrobu, lebo sa boja. Cirkev musí aj vtedy vyjadriť svoje stanovisko, keď bude v ohrození. Bojazlivosť nás neuchráni.

Ich bojazlivosť sa preukazuje v mlčaní: Nič nepovedali. Prečo? Každé evanjelium zdôvodňuje to, že ženy ihneď (Mt 28,8), alebo po krátkom čase prehovorili. (Lk 24,8-9) Marekovi však ide o osobné stretnutie so Vzkrieseným Ježišom. To osobné, to jedinečné nemôže chýbať zo života učeníkov. Stretnutie pri stolovaní (Mk 6,30-44, Mk 8, 1-10), nasýtenie pohanov chlebom v príbehu pohanskej ženy (Mk 7,28), stolovanie v Božom kráľovstve pri Poslednej večeri. (Mk 14,25) Osobné a jedinečné stretnutie so Vzkrieseným. Kto sa nestretol so Vzkrieseným, premárnil svoj život.

Záverečná modlitba

Vyzývam milých bratov a drahé sestry, aby sa doma vo svojej tichosti pomodlili za to, čo Vás povzbudilo, alebo za tú slabosť, ktorú ste vyrozumeli pri čítaní biblického textu.

Modlitba Pánova

Požehnanie: „My sme totiž Boží spolupracovníci; vy ste Božia roľa a Božia stavba.“ (1K 3,9) Amen.

Záverečná pieseň: Chválospev č. 419: „Smutné bolo celé stvorenie...”

Zlatica Oravcová

Keď dni sa krátia...

Keď dni sa krátia – lístie oprýcha,
Ó, zostaň s nami, Láska naša!
Ty svetlo zošli Svojho Ducha...!
Sa prosba tichá k nebu vznáša.

Keď dni sa krátia – jeseň tichá,
Vše búrna v člne v kraj náš vpláva –...
Viem, Tvoja ruka milostivá
Vždy bdie nad nami, zač Ti sláva!

Keď dni sa krátia – noci dlžia,
Ty svojím svetlom svieť nám žitím!
Tmy duši našej neposlúžia –
Ja lásku svetla Tvojho cítim...

Dni sa krátia – hôľ lysé temä...
Pokojom obdar duše, svety,
Nech mierom bije srdce zeme –
Veď Ty si, Pane, Láska – Svätý!

Rimavská Sobotá, jeseň 1955